

det vægte Barns Moder, naar hun er Enke. Ingen af dem har nogen Mand at holde sig til, hverken til Barnets Slegfredsfader eller til Faderen i Vægteskabet. Med Hensyn til den forladte Hustru maa jeg sige, at jeg synes, at det egentlig er det Tilfælde, som nærmest maa sammenlignes med dette. Men her er en Ting, som ikke maa overses, naar man tænker sig denne Forpligtelse for Kommunen ogsaa anvendt paa den forladte Hustru, og det er dette, at naar denne Parallel skulde gennemføres, kunde man ikke gaa længere end til, at Kommunen skulde indestaa for et saadant Bidrag til den forladte Hustru, som udkræves til hendes og Børns nødtørftige Underhold, eller vel end ogsaa kun til Børnens nødtørftige Underhold, thi længere gaar Parallelismen ikke. Men det er ikke Reglen efter den bestaaende Lovgivning. Det Bidrag, der paalægges Manden, der har forladt Hustruen, skal nu afmaales efter hans Stilling og Forhold i Almindelighed, og det vil i mange Tilfælde komme til at gaa betydeligt ud over, hvad der kan være Tale om, naar man holder sig til de Principer, dette Lovforslag hviler paa. — Hvad de Frakkite angaar, betragter jeg det stadig som meget tvivlsomt, om man ikke der maa fastholde den Betragtning, at naar Konen har valgt Skilsmisse eller Separation, altsaa selv har begjært det, maa hun undergaa Konsekventerne baade i den ene og den anden Henseende, men det er jo et Spørgsmaal, der egentlig ikke foreligger til Behandling i Dag. — De Fortolkningsundersøgelser, der have været anstillede med Hensyn til § 4 angaaende Opholdskommuner, skal jeg ikke dvæle videre ved; jeg vil kun fremhæve, at den værste Ulykke, der kan ske, er, at Opholdskommunen kommer til at bære de omtalte Udgifter, men da det kun er Undtagelsestilfælde, her er Tale om, tror jeg ikke, at det er nogen Betænelighed, der kan veie videre i Vægtskalen, naar man ser hen til de Fordele, Loven iøvrigt vil medføre.

Hvad angaar § 3, maa jeg sige, at jeg kan ikke tillægge de Betragtninger, som den ærede Landssthingsmand fra Helsingør (Evede) fremkom med, nogen særdeles stor Betydning. Det maa vi nemlig erindre, at det Forhold, der omtales i § 3, finder jo kun Sted i saadanne Tilfælde, hvor Alimentationsbidraget har maattet udredes under Vægteskabet. Der haves kun her de Tilfælde for Die, hvor der lovlig er paalagt en Mand Alimentationsbidrag, og han saa gifter sig. Deraf følger altsaa, at saa længe Vægteskabet bestaar, altsaa i de Aar, forinden han dør, udredes dette Alimentationsbidrag jo stadig af det sælles Bo, Konen er for saa vidt med til

at udrede det, og det, som Paragrafen gaar ud paa, er jo kun, at naar han dør, skal det Forhold ikke ophøre, men blive ved. Nu er det ganske vist, at det naturligtvis kan tænkes, at en Mand kan holde det skjult for sin Kone, at han har disse vægte Børn, at han kan holde det skjult, at der er Resolution for, at han skal betale, og at han ogsaa kan holde det skjult, at han virkelig betaler. Men det forekommer mig ikke, at man kan tage Hensyn til et saadant Forhold fra hans Side. Det forekommer mig, at han burde have gjort hende bekendt med dette Forhold, forinden han indtraadte i Vægteskab, og har han ikke gjort det, maa de uheldige Følger heraf indtræde, ligesom de uheldige Følger der kunne være af mange andre flette og for Familien skadelige og fordærvelige Forhold, hvori han har været, og som han har holdt skjult for Hustruen, og som hun nu maaste til sin meget lidet behagelige Overræstelse erfarer. Dertil kommer, at selv om denne Paragraf ikke var der, er det Forhold alligevel til Stede, og have disse vægte Børn Lyst til at forulempe Familien, have de alligevel Lov til at gjøre Konen bekendt med det stedfundne Forhold og stille Pretentioner, selv om Loven ikke egentlig hjælper dem. Det ligger jo slet ikke fjernt, at de vægte Børn, der have nydt Alimentationsbidrag, medens Manden levede, naar han dør, henvende sig til Konen og sige: Vil Du ikke betale, der er blevet betalt til Dato, nu er han død og Du sidder i uskiftet Bo, vil Du nu ikke betale, det træver jo en Slags Billedlighed? Derfor, hvis det er lykkedes at holde skjult for Enken, at noget Saadant har fundet Sted, saa er det prisgivet Tilfældighed, om det kommer frem, det kan ikke forebygges, at Slegfredsbarnet eller de, der have taget sig af det, kunne forulempe Familien med dette, hvad enten denne Lovbestemmelse existerer eller ikke. Derfor synes jeg heller ikke, at det er en Sag, der har en saadan Betænelighed, at man, naar man iøvrigt vil finde Loven rigtig, saa skulde lade sig afholde fra at stemme for den af det Hensyn.

Rump: Den Gang man udarbejdede dette Lovforslag, havde man naturligtvis ikke stjøntet Plakat af 28de December 1827 nogen Opmærksomhed og ikke været inde paa Forskjellen mellem dennes § 1 og § 2. Men det er saa heldigt, at Ordlyden i Lovforslaget jo er overensstemmende med Plakaten af 1827. Den ærede Forslagsstiller mente, at naar den paagjældende Kommune havde maattet rejundere et Alimentationsbidrag,